

- СТІЙ СПОКІЙНО, ВОТСОНЕ! — СКАЗАВ Франк. — Це не болітиме... дуже.
— Оце «дуже» дуже мене непокоїть, — відповів Вотсон, намагаючись не труситися.

Франк зашаркав ногами по вовняному покриттю на підлозі. Він звів указівний палець на рівень Вотсоного носа.

Дзвяк, який підзаряджався біля розетки в кутку лабораторії, заговорив без особливого захоплення:

— Як захопливо. Навіть уявити собі не можу, що буде далі.

— **Я ТЕЖ! Я ТЕЖ! Я ТЕЖ!** — бібікнув Бряк.

Дзвяк повернув у його бік своє єдине око-камеру:

— Я достеменно знаю, що зараз відбуватиметься.

— **Що?** — знову бібікнув Бряк.

— Що? — здивувався Вотсон.

Франк підніс пальця ближче до обличчя Вотсона. Невеличкий спалах блискавки зірвався з Франкового пальця і поціливі просто у ніс Вотсона.

Б-з-з-з-з-з-т!

— Йой! — скрикнув Вотсон.

— Вдалося! — задоволено відповів Франк.

— **ХА-ХА-ХА!** — забібікав Бряк.

— І люди називають тебе генієм? — запитав Дзвяк.

Вотсон опустився на стілець біля лабораторного столу, старанно розтираючи носа.

— От навіщо ти це зробив?

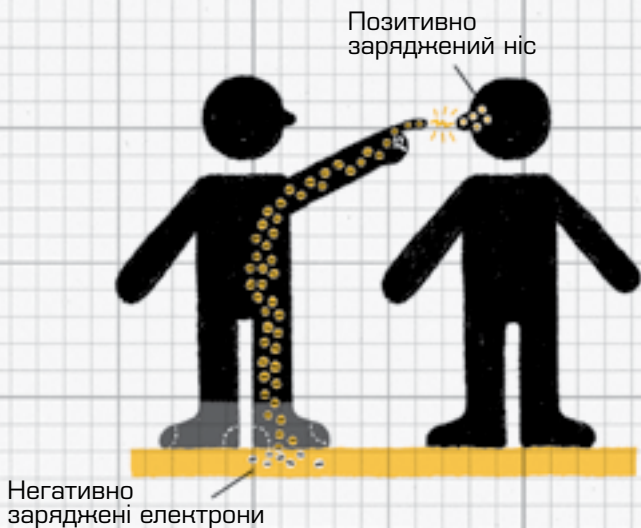
Франк розгорнув свій нотатник, швидко накидав малюнок і записав: «Енергія. Статична електрика. Те саме, що і блискавка, але в менших масштабах».

— Тобто ти шибонув блискавкою мене по носі?

— Так.

— Навіщо?

— Вотсоне, навіщо ми щось робимо? — Франк прикріпив фотографію удару блискавки на Стіну науки. — Для того, щоб дізнатися, як усе працює. Щоб зробити наступний винахід. Щоб почати видобувати

мал. 2.1

енергію. Але здебільшого для того, щоб ти підстрибнув.

Дзвук витягнув свій підзаряджувач із розетки й автоматично втягнув шнур.

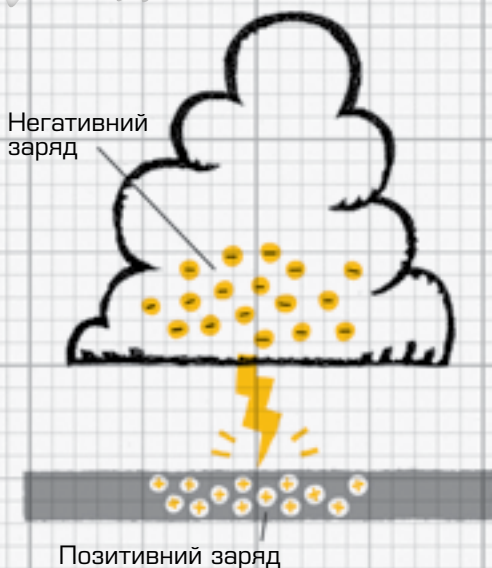
— Статична електрика, — пояснював Дзвук. — Вільні електрони, які накопичилися внаслідок тертя взуттям об вовняний килим на підлозі, заряджені негативно. Вони перескочили на ніс Вотсона, який заряджений позитивно, оскільки протилежні заряди притягують один одного.

— Що працює так само, як і блискавка, — пояснив Франк. — Нижня поверхня грозових хмар стає негативно зарядженою. Блискавка — це електрика,

яка розряджається на позитивно зарядженій землі.
Протилежні заряди притягуються.

— Ага... чудово, — відповів Вотсон. — Ти працюєш над винаходом, щоб тріскати всіх по носах?

— Та ні, — відмахнувся Франк. — Це все енергія! Вона в усьому. Завдяки енергії у світі все рухається. Якщо не буде енергії, то нічого не відбуватиметься.

мал. 2.2

— Це правда, — підтвердив Дзвяк. — Енергія має багато різноманітних форм. Можливо, тобі буде цікаво побачити, як я вдосконалив

себе завдяки енергетичним приладам і з різними типами енергії, — Дзвяк показав свої найновіші прилади. — Механічна. Електрична. Магнетична. Хімічна. Світлова. Теплова. Ядерна. Я ще не додавав звукової енергії.

— ТАК, ТАК, ТАК, — погодився Бряк. — ТОМУ ЩО ЗВУКОВА ЕНЕРГІЯ Є У МЕНЕ. Я ВИГАДАВ НОВИЙ РИТМ «РОБОТ БУГІ». СЛУХАЙ! ПАДАМ, ПАДАМ, ПАДАМ...

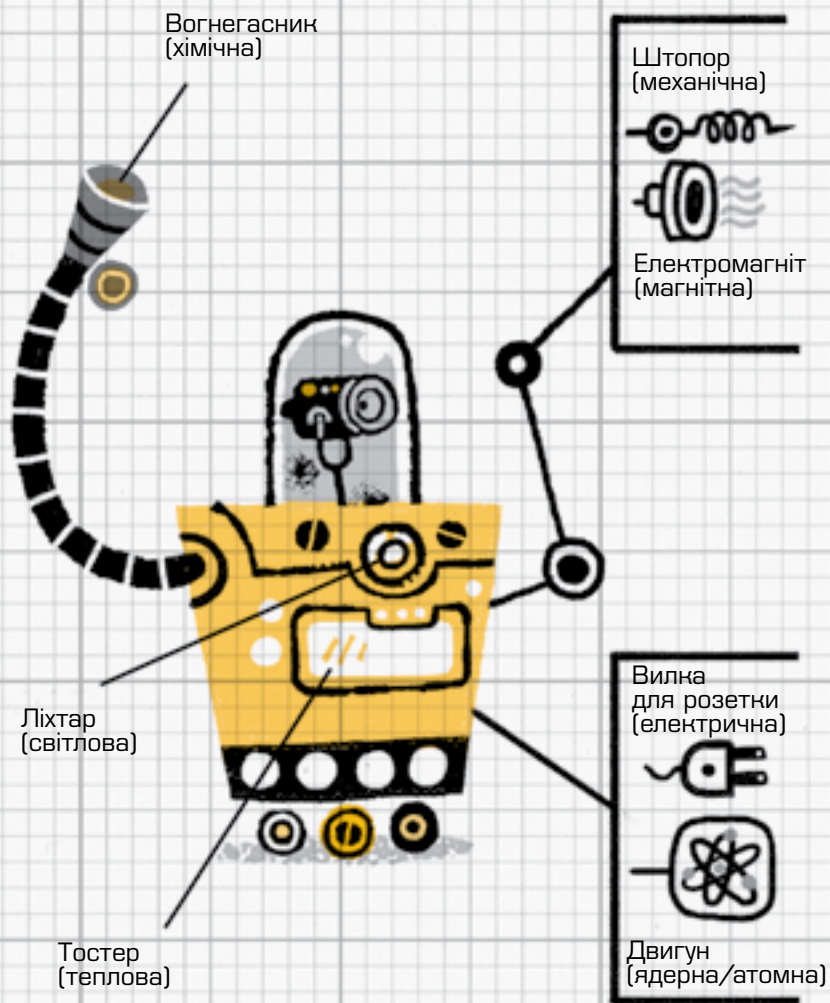
— Неперевершено! — підхопив Франк. — Усі форми енергії. Але найдивовижнішим фактом про енергію є те, що її неможливо створити чи зруйнувати. Вона може просто змінюватися з одного виду на інший.

— Гм-м-м, — відповів Вотсон, який не здавався таким уже й захопленим. — І як будь-яка з цих енергій може допомогти мені з моїм новим винаходом?

Вотсон попорпався в купі малесеньких паперових і пластикових кульок і сухого гороху в пошуках такої, що добре відповідала б розміру отвору великої пластикової соломини.

Вотсон запхав горошину в отвір. Потім набрав повні груди повітря і з силою дмухнув у трубочку. Горошина вистрелила в порожню бляшанку з-під содової, яку хлопець налаштував як мішень. Горошина описала криву — і бам... прудко відлетіла від залізного тіла Бряка.

ДЗВЯК

мал. 2.3

— Саме для цього ми і працюємо! — сказав Франк. — Сили. Сила — це те, як саме застосовується енергія у нашому світі. Сила — це те, як саме відбудеться рух. А також багато з того, що відкрив цей геній. — Франк вказав на Стіну науки. — Мабуть, найвідоміший і найвидатніший науковець усіх часів — сер Ісаак Ньютон. Він відкрив Три закони руху.

— Класна зачіска, — зауважив Вотсон.

— І ми можемо використати ці закони сил...

Поки Франк говорив, Вотсон зарядив свою соломину-пукавку пластиковою кулькою і прицілився в металеву трубу на стелі.

— ...щоб направляти енергію, яка...

Куля пролетіла повз трубу і влучила в алюмінієвий повітропровід — дзеньк!

Раптом гучний СКРИП-БАМ-БУМ наповнив лабораторію. Стіни затряслися. Ціла секція стелі відірвалася і з грюкотом упала на бетонну підлогу

величезною грудю розтрощеного дерева і металевих труб.

— Це не я! — заволав Востон. Він поглянув на свою горохопукавку. — Це що — я?

Але перш ніж хтось спромігся вимовити слово, незграбна фігура з масивними ручиськами та зловісною, покритою капюшоном головою, зі стогоном і хрипами підвелася...

— Ця штука збирається нас атакувати! — заволав Вотсон. — Ховайся, хто може!

І всі сховалися.

